

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [en](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Swipe to change

engleză

Legislația națională

Scotia

Această pagină vă oferă informații privind legislația și bazele de date juridice privind sistemul juridic din Regatul Unit, cu referire specifică la jurisdicția Scoției.

Pentru această versiune lingvistică nu există o traducere oficială.

Puteți accesa aici versiunea realizată cu ajutorul instrumentului de traducere automată. Vă reamintim că traducerea automată servește numai la înțelegerea contextului. Proprietarul acestei pagini nu își asumă nicio răspundere cu privire la calitatea traducerii.

-----română-----bulgarăspaniolăcehădanezăgermanăestonăgreacăfrancezăcroatăitalianăletonălituanianămaghiară
maltezăolandezăpolonăportughezăslovacăslovenăfinlandezăsuedeză

Izvoare de drept

Principalele izvoare de drept în jurisdicția Scoției a Regatului Unit sunt:

Legislația primară sub forma **Legilor Parlamentului Regatului Unit** și a **Legilor Parlamentului Scoției**

Dreptul Uniunii Europene

Legislația secundară (sau subordonată) sub forma **instrumentelor statutare** și a **instrumentelor statutare ale Scoției**. Alte acte normative secundare pot fi emise sub forma **ordonanțelor administrative**.

Dreptul comun (*common law*) astfel cum este dezvoltat prin hotărârile judiciare.

Tipuri de instrumente juridice – descriere

Legislația primară sau **legile Parlamentului** sunt adoptate de Parlamentul Regatului Unit de la Londra și se pot aplica întregului teritoriu sau oricărei părți a teritoriului Regatului Unit. Parlamentul Regatului Unit a aprobat și **delegarea puterilor legislative** către parlamentele și adunările descentralizate, acestea putând adopta legislație primară având ca obiect o serie limitată de domenii și care se aplică în propriile jurisdicții. Alte acte normative primare pot fi adoptate de către Suveran (*Sovereign*) în temeiul prerogativelor sale sub diverse forme, precum ordine ale Consiliului, proclamații, mandate regale, instrucțiuni regale, regulamente și scrisori regale deschise (*letter patent*).

Legislația secundară este adoptată în temeiul puterilor conferite prin sau în temeiul statutului Majestății Sale de către Consiliu, miniștrii, departamente (ministere), de către miniștrii scoțieni sau alt organism sau persoană. Această legislație se mai numește și **legislație delegată sau secundară**, iar statutul care conferă competența este denumit legea „sursă” sau de autorizare sau împuternicire. Legislația secundară poate avea diverse denumiri, precum: ordine ale Consiliului, regulamente sau norme, toate acestea putând fi denumite colectiv „instrumente legale” sau „norme legale scoțiene”.

Legea Scoției din 1998 a creat și a delegat competența Parlamentului Scoției din Edinburgh. În urma unui referendum, această lege a redat Scoției Parlamentul separat care fusese pierdut la momentul unirii cu Anglia și Țara Galilor în 1707. Cu toate acestea, deoarece Scoția continuă să facă parte din Regatul Unit, Parlamentul Regatului Unit are în continuare competența de a legifera în anumite domenii. Legislația primară poate fi adoptată de Parlamentul Scoției în domeniile care i-au fost delegate în conformitate cu Legea Scoției din 1998 (și cu Legea Scoției din 2012). Aceste domenii includ: sănătatea, educația, administrația locală, asistență socială, imobiliar, planificare, turism și dezvoltare economică, anumite aspecte privind transportul, justiția, libertatea și securitatea, inclusiv majoritatea aspectelor de drept privat și drept penal, serviciul de poliție și pompieri, multe aspecte privind mediul, agricultura și pescuitul, sportul și artele și transpunerea obligațiilor internaționale în domeniile care fac obiectul delegării. Legea Scoției din 2012 a extins competențele delegate într-o serie de domenii precum anumite aspecte legate de fiscalitate. De asemenea, Instrumentele statutare scoțiene (SSI) pot fi adoptate de miniștrii scoțieni conform puterilor conferite de Legile Parlamentului Regatului Unit sau de Legile Parlamentului Scoției.

Competența de a încheia **tratate internaționale** în numele Regatului Unit aparține Coroanei – respectiv Suveranului, în temeiul Prerogativei Regale – care hotărăște în urma recomandărilor emise de Guvernul Regatului Unit. Parlamentul Regatului Unit nu are niciun rol oficial în încheierea tratatelor, însă atunci când un tratat impune o modificare a legislației Regatului Unit sau o subvenție din bani publici, Parlamentul votează asupra acestui aspect în cadrul procedurii obișnuite. Toate tratatele Uniunii Europene necesită legislație de transpunere în Regatul Unit și, prin urmare, fac obiectul controlului parlamentar. Atunci când vor intra în vigoare reforma constituțională și Legea privind guvernarea din 2010, tratatele nu vor putea fi ratificate decât dacă (a) un ministru al Coroanei a transmis mai întâi Parlamentului o copie a tratatului, (b) tratatul a fost publicat și (c) au trecut 21 de zile fără ca niciuna dintre camerele Parlamentului să decidă că tratatul nu ar trebui să fie ratificat.

Ierarhizarea normelor

Atunci când există conflicte între diferite izvoare de drept, principalul forum în care acestea sunt soluționate este reprezentat de instanțele judiciare. Tot acestea pot soluționa și litigiile referitoare la interpretarea legislației. Cu toate acestea, deoarece în Regatul Unit nu există o „constituție scrisă”, nu este posibilă atacarea unei legi parlamentare în instanță pe motivul că este „neconstituțională”. **Doctrina constituțională a „suveranității parlamentare”** prevede că Parlamentul Regatului Unit este autoritatea legislativă supremă – în sensul că poate adopta și abroga orice lege și că niciun alt organism nu poate abroga sau contesta validitatea unei legi a Parlamentului.

Cu toate acestea, doctrina privind suveranitatea parlamentară trebuie definită prin prisma faptului că Regatul Unit este stat membru al Uniunii Europene. În virtutea Legii privind Comunitățile Europene din 1972, **dreptul Uniunii Europene** face parte din dreptul Angliei și Țării Galilor (precum și al Scoției și Irlandei de Nord). Legislația internă trebuie să fie interpretată în așa fel încât să fie conformă, în măsura posibilului, cu dreptul UE.

Legea privind drepturile omului din 1998, care a încorporat Convenția Europeană a Drepturilor Omului în dreptul Regatului Unit, conferă instanțelor de judecată o altă putere prin care pot contesta Legile Parlamentului. În măsura în care este posibil, legislația internă trebuie să fie interpretată în așa fel încât să fie compatibilă cu drepturile din convenție.

Hotărârile judecătorești, în special cele ale instanțelor de apel, au un rol important în dezvoltarea dreptului. Acestea nu reprezintă doar hotărâri de interpretare a legislației, ci și baza dreptului comun (*common law*), care derivă din hotărârile judecătorești în cazuri anterioare (jurisprudență). În ceea ce

privește hotărârile judecătorești care sunt obligatorii pentru alte instanțe de judecată, principiul general este că o instanță de judecată respectă în mod obligatoriu deciziile anterioare pronunțate de o instanță superioară. În ceea ce privește chestiunile de drept european, Curtea Europeană de Justiție este autoritatea supremă. **Înalta Curte de Justiție** reprezintă instanța penală supremă din Scoția, în timp ce **Lorzii Juriști** (*Law Lords*) din Camera Lorzilor au acționat în calitate de Curte Supremă pentru cauze civile în Scoția. Cu toate acestea, aceștia vor fi înlocuiți cu o nouă Curte Supremă, instituită la 1 octombrie 2009. Actualii Lorzii Juriști vor deveni primii judecători ai Curții Supreme, iar Lordul Prim-jurist (*Senior Law Lord*) va deveni președintele acesteia.

Cadrul instituțional

Instituțiile responsabile pentru adoptarea normelor juridice și procesul de luare a deciziilor

Legislația primară este adoptată de Parlamentul Regatului Unit de la Londra. Înainte ca o **propunere legislativă** (cunoscută ca „proiect de lege”) să poată deveni **lege a Parlamentului**, aceasta trebuie să fie aprobată de ambele camere ale Parlamentului: Camera Comunelor și Camera Lorzilor. În ambele camere au loc următoarele etape:

Prima lectură (introducerea oficială a proiectului de lege, fără dezbateri)

A doua lectură (dezbateri generală)

Etapa dezbaterii în comisii (analiză detaliată, dezbateri și modificări. În Camera Comunelor, această etapă are de obicei loc într-o comisie publică privind proiectul de lege)

Etapa de raportare (posibilitate de propunere a altor modificări)

A treia citire (ultima posibilitate de dezbateri; amendamentele sunt posibile în Camera Lorzilor).

După ce un proiect de lege trece prin ambele camere, acesta este retrimis la prima cameră (unde a fost inițiat) pentru ca amendamentele propuse de cea de-a doua cameră să fie analizate.

Ambele camere trebuie să fie de acord cu privire la textul final. Pot exista mai multe runde de comunicări între cele două camere până în momentul în care se ajunge la un consens cu privire la fiecare cuvânt al proiectului de lege. Odată ce se ajunge la acest consens, proiectul de lege poate fi depus pentru aprobarea regală.

În Adunarea Irlandei de Nord are loc un proces similar (care implică introducerea unui proiect de lege, analiză, dezbateri și votare), **chiar dacă există numai o singură cameră** în cadrul Adunării descentralizate. Există trei etape:

Etapa 1: Comisia sau comisiile parlamentare competente analizează proiectul de lege și redactează un raport privind principiile generale ale acestuia.

Urmează o reuniune a Parlamentului în cadrul căreia se dezbate raportul și dacă principiile generale. În caz afirmativ, se trece la etapa a doua.

Etapa 2: Proiectul este analizat în detaliu de o comisie sau, în unele cazuri, de o comisie a întregului Parlament. Modificările proiectului legislativ, numite amendamente, se fac în această etapă.

Etapa 3: Proiectul este reanalizat în plenul Parlamentului. Se pot aduce amendamente noi și se dezbate forma finală a proiectului.

După ce un proiect de lege trece prin toate aceste etape parlamentare în Parlamentul Regatului Unit sau în Adunarea Irlandei de Nord, acesta este trimis suveranului pentru **aprobarea regală**, după care devine **lege**. În Scoția există un termen de patru săptămâni în care legea poate fi contestată de funcționarii din domeniul dreptului (*Law Officers*) pentru depășirea atribuțiilor de către Parlamentul scoțian.

Legislația primară poate fi în general **modificată sau abrogată** doar prin noi acte normative primare. Există totuși excepții în temeiul cărora anumite amendamente și abrogări pot fi efectuate prin instrumente statutare. Aceste excepții includ situațiile în care sunt puse în aplicare obligații care țin de Uniunea Europeană sau reforme administrative pentru reducerea sau eliminarea sarcinii de reglementare. Aceste ordine trebuie totuși să fie aprobate prin rezoluție afirmativă de ambele camere ale Parlamentului înainte de a fi adoptate.

Legislația primară intră în vigoare în conformitate cu **dispozițiile privind intrarea în vigoare** incluse în lege sau în măsură. Legea sau măsura poate specifica o anumită dată pentru intrarea în vigoare. Aceasta poate fi imediat după aprobarea regală sau la o dată specificată (în general cel puțin după două luni de la aprobarea regală) sau la o dată care urmează a fi specificată de un ministru sau de un departament prin adoptarea unui ordin de intrare în vigoare (instrument statutar). Pot fi specificate diferite date pentru dispoziții diferite ale unei legi.

Data intrării în vigoare a oricărui act normativ secundar va fi în general specificată în instrumentul în sine. În mod excepțional, data intrării în vigoare poate fi cea a publicării în monitoarele oficiale (Monitorul Oficial din Londra sau din Edinburgh).

Bazele de date juridice

Sunt disponibile mai multe baze de date juridice.

Site-ul web al **Oficiului de Informare pentru Sectorul Public (OPSI)** oferă textul integral al tuturor **actelor normative primare** adoptate de Parlamentul Regatului Unit, Parlamentul Scoției, Adunarea Irlandei de Nord și Adunarea Națională a Țării Gailor, împreună cu toate **actele normative secundare** aplicabile în întreg teritoriul Regatului Unit sau în părți ale acestuia. Accesul la informații este gratuit.

Legislația primară revizuită vizând toate părțile teritoriului Regatului Unit din 1235 până în prezent este disponibilă în baza de date legislativă din Regatul Unit. Accesul la baza de date este gratuit.

Deși întreaga legislație a Scoției este disponibilă pe site-ul web al OPSI, toate actele normative primare și secundare adoptate și elaborate începând de la descentralizarea din 1999 sunt disponibile și pe site-ul web al **Biroului Imprimeriei Reginei pentru Scoția**. Accesul la legislație este gratuit.

Site-ul web cu legislația Regatului Unit, încorporând atât baza de date a OPSI, cât și pe cea a legilor statutare este locul de unde poate fi accesată toată legislația din UK.

Linkuri relevante

Oficiul de Informare pentru Sectorul Public (OPSI), baza de date legislativă, Site-ul web cu legislația Regatului Unit, Biroului Imprimeriei Reginei pentru Scoția

Ultima actualizare: 30/04/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.